

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะ เราเป็นชาวพุทธ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
มันเป็นรัตนตรัย เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามาก

มันก็เหมือนกับพวงมาลัย นักร้องไง เวลาเขาไปร้องเพลงเขาได้คล้องพวงมาลัยไง นี่ก็
เหมือนกัน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จะคล้องหัวใจเราไง เรารอแต่ให้พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์มาคล้องหัวใจเราไง ว่าเรานี่เป็นคนที่ยิ่งใหญ่ เราเป็นคนที่ยอดเยี่ยม เราเป็นคนที่มียุ
มาก ถ้าธรรมะต้องมาคล้องหัวใจเราๆ คิดกันอย่างนั้นไป

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จะเป็นถึงกษัตริย์นะ เป็นถึงกษัตริย์ แล้วเวลาเป็นถึงกษัตริย์แล้ว เวลาออกบวชแล้วออก
ประพฤติปฏิบัติมันต้องค้นคว้าต้องพยายามฝึกหัด ต้องพยายามประพฤติปฏิบัติให้มันได้ขึ้นมา
เป็นความจริงในใจของตน มันไม่มีใครมาคล้องให้หรอก

พระพุทธศาสนาที่ว่ายอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมอย่างนี้ไง ยอดเยี่ยมว่า ไม่ต้องมีพระเจ้ามา
เปิดโลก ไม่ต้องมีพระเจ้ามาตัดสิน ไม่ต้องอ่อนน้อมพระเจ้าองค์ใดทั้งสิ้น องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธหมดนะ ปฏิเสธหมดเลย

เทวดา อินทร์ พรหมยังต้องมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดา อินทร์
พรหมขนาดว่าสูงส่งขนาดไหน เวลามาฟังเทศน์ มาฟังเทศน์มนุษย์นี่ เพราะมนุษย์นี่เป็นผู้ที่มีสติ
มีปัญญา มนุษย์นี่เป็นผู้ค้นคว้า มนุษย์นี่เป็นผู้มีริยสัจจะความจริงในใจของตน ชำระล้าง
กิเลสในใจของตน พอชำระล้างกิเลสในใจของตน เห็นถึงว่ากิเลสที่มันตายไป ตายซากไปกลาง
หัวใจนี่ เพราะอะไร เพราะคนที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมันมีกิเลสต้นเหตุความทะยาน
อยาก เพราะมีวิชามันถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

คนทำคุณงามความดีมากน้อยขนาดไหน บุญกุศลนั้นไปส่งผลให้เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ในเมื่อมีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตายอยู่ เทวดา อินทร์ พรหมก็มีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตายเหมือนกัน การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเหมือนกัน มันจะยิ่งใหญ่ไปไหน ถ้ามันไม่ยิ่งใหญ่ไปไหน มันอยู่ที่เรานี่ไง ถ้ามันอยู่ที่เรา ตัวเรายิ่งใหญ่ จิตใจเรายิ่งใหญ่

แต่จิตใจเรายิ่งใหญ่ไม่ได้ จิตใจเรายิ่งใหญ่ไม่ได้เพราะเราอ่อนแอ เราอ่อนแอ เราอยาก เป็นนักร้อง อยากให้คนมาคลั่งพวงมาลัย

นี่ก็เหมือนกัน อยากจะยิ่งใหญ่ อยากจะได้มรรคได้ผล แต่อ่อนวอนเอา ให้คนมาส่งเสริม เอา ให้คนมายกย่องสรรเสริญเอา

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นเลย เริ่มต้นจาก วัฒนธรรมประเพณี มาวัดมาวา จุงลูกจุงหลานมาวัดมาวา จุงลูกจุงหลานมาวัดมาวา ลูกหลาน ที่มันไปวัดไปวาขึ้นมาแล้วมันจะตัดสินได้เลย พระวัดนี้ดูสงบเสงี่ยมดี พระวัดนี้ ไ้โฮ! ดุสสินักเลงมากเลย ไ้พระวัดนี้มันไม่เคยสำรวจมรรค์เลย ไ้เด็กมันจะเห็นของมัน มันวินิจฉัยของมัน มันพิจารณาของมัน เพราะอะไร เพราะเราพาไปวัดไปวา พอไปวัดไปวา มันพัฒนาของมัน ขึ้นมา มันพัฒนาของมันขึ้นมา

เวลาเราทำบุญๆ ทำบุญ เจตนาอันนั้นมันยิ่งใหญ่มากแล้ว หัวใจที่เราก้าวออกจากบ้านมา อันนั้นนะสำคัญมาก แล้วมันสำคัญมาก แต่มันเป็นวัฒนธรรม ถ้าไปวัดแล้วต้องมีการถวายทาน ถวายทานขึ้นมาแล้ว แล้วคนมากก็ต้องล่ำเลียงอาหารไว้ แล้วคนนั่นก็นั่งปัด คนนี้ก็นั่งปัด แผลงวันมันก็วางไข่ วางไข่จนมันฟักเป็นตัว ฟักเป็นตัวเสร็จแล้วพระยังไม่พร้อมเลย พอพระพร้อมแล้วพระจะให้ศีล ให้ศีล ต้องถวายทาน แผลงวันมันบินไปตั้งหลายเวอร์ชันแล้วยังไม่จบ

แต่การประพฤติปฏิบัติ อันนั้นเป็นบุญกุศลใหม่ มันเป็นบุญกุศล มันเป็นศาสนพิธี เพราะอะไร เพราะคนมันโลเล เพราะคนมันไม่มั่นใจ เพราะคนไม่มั่นใจ ถวายทานแล้วละล้าละล้ง ละล้าละล้ง ก็ต้องมีวิธีการให้มันจบสิ้นไปซะ พอพิธีกรรมมันจบสิ้นไปแล้ว เออ! นั่นคือการถวายทาน ไ้โฮ! ได้บุญยิ่งใหญ่อู๋! พวงมาลัยคลั่งเต็มคอเลย

แต่ถ้าเราไปวัดไปวาขึ้นมา พระเขาดัดพิธีออกทั้งหมด เวลาครูบาอาจารย์เราท่านดัดพิธี พิธีนี้มันจะมาเบียดบังความเห็นจริงในใจ พอความเห็นจริงในใจ มันเป็นเรื่องทำบุญทิ้งแหวนๆ เรา มีเจตนาของเรามาแล้ว ทำมาแล้วเราถวายทานไป การที่ท่านรับจากมือเรานั้นนะจบแล้ว

แล้วเวลารับจบแล้ว เวลาภิกษุทำภักติกๆ เวลาทำหน้าที่การงานก็ทำหน้าที่การงานของเขาไป เวลาฉันอาหารก็เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง พอกิจกรรมอย่างหนึ่ง กิจกรรมเพื่อเลี้ยงชีพ ถ้าเลี้ยงชีพขึ้นมาแล้ว ผู้ที่ฉลาดฉันภัตตาหารนั้นเสร็จแล้ว ทำภักติกเรียบร้อยแล้ว ได้ล้างบาตร ได้เช็ดบาตร ได้ผึ่งผ้าแล้ว เสร็จแล้วให้เข้าทางจงกรม ใครเข้ามานสมาบัติได้ก็รักษาใจของตน ใครจะใช้ปัญญาที่ใช้ปัญญาของตน เขาเข้าสู่ทางจงกรม เขานั่งสมาธิภาวนาเพื่อต่อเนื่องไป แล้วเวลาเข้าไปแล้ว ภาวนาแล้วมันโง่งงอย่างไร ภาวนาแล้วมันได้เป็นอย่างไร นี่สัปปายะ สัปปายะมันส่งต่อกันไป ถ้ามันส่งต่อกันไป การพิจารณาใจ

แก้วสารพัดนึกไง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เรามาวัด มาวาของเรา ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อ เราบวชเป็นพระ เราบวชเป็นพระขึ้นมาเราเป็นสมมุติสงฆ์ พอสมมุติสงฆ์ขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นไป พอปฏิบัติแล้วมีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจหรือไม่ ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์สมบูรณใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมมีรัตนะ ๒ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงอัมมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มันแก้วสารพัดนึก มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์พร้อมสมบูรณใจขึ้นมา พร้อมสมบูรณใจขึ้นมาเพราะการกระทำของเรา เห็นใหม่

นี่ก็เหมือนกัน วัดวา มันมีกิจกรรมต่อเนื่องๆ กันไป พอต่อเนื่อง มีหยาบ มีกลาง มีละเอียด นี่พิธีกรรม พิธีกรรมมันก็เรื่องพิธีกรรมนะ พิธีกรรมมีความสำคัญ สำคัญกับฝึกหัดๆ ชาวพุทธเรา

ชาวพุทธถ้าไม่มีประเพณีวัฒนธรรม ไปทำไม ไปวัดไปทำไม พระก็ลูกชาวบ้าน

ก็ลูกชาวบ้านสิ ไม่ใช่ลูกชาวบ้านแล้วลูกใคร ก็ลูกประชาชนนั่นนะพระ พระก็ลูกประชาชน มันไม่ใช่ลูกชาวบ้านแล้วเป็นลูกใคร ก็ลูกชาวบ้านทั้งนั่นนะ แต่เขาทรงศีลทรงธรรมหรือไม่ เขาได้ประพฤติปฏิบัติดัดแปลงตนเขาหรือไม่

ถ้าเขาได้ดัดแปลงตนของเขา   ดัดแปลงตนของเขาให้เป็นลูกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพุทธิโนรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศากยบุตรบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นที่ไหน ธรรมทาทาทๆ ธรรมทาทาทผู้ทรงธรรมทรงวินัย

หลวงตาท่านเน้นย้ำกับพระตลอด “พระทรงธรรมทรงวินัยไม่ได้ ใครจะทรง”

นี่เง เวลาแจกเลย มรรคผลนิพพานแจกประชาชนหมดเลย แต่พระเอาจงค์ มาได้เลย ยิ่งถวายมากยิ่งขึ้นบุญมาก แล้วมรรคผลให้โยมนะ ใครมาปฏิบัติ “อู้ฮู่! คนนั้นเผาแล้วเป็นพระธาตุ ใ๊โฮ! กระดุกเป็นสี่ชมพูเลย” แล้วพระสะ พระเปิดบัญชีใหม่ นับเงินอยู่นั้นหรือ

มันหน้าที่ของพระ มันไม่ใช่หน้าที่ของโยม หน้าที่ของโยมของเขานะ เขามาวัดมาวา ถ้าเขามีจิตใจของเขาที่เป็นธรรมๆ มันเป็นตรงนั้นนะ

เวลาธรรมะที่เกิด เกิดที่ในหัวใจของสัตว์โลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนา รื้อสัตว์ชนสัตว์ เห็นใหม่ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันปิดหูปิดตาถึงมาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาด้วยเวรด้วยกรรม กรรมเก่ากรรมใหม่มันส่งเสริมมาขนาดไหนได้เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกันแต่มีความคิดแตกต่างกัน มีแรงปรารถนาแตกต่างกัน มีความต้องการแตกต่างกัน ถ้าแตกต่างกันนั้น พันธกรรมของจิต พันธกรรมของจิตสิ่งที่ได้สร้างสมมา

คนเราเกิดมามีดีไปสว่าง คนเราเกิดมา บางคนเกิดมา เด็กน้อยเป็นเด็กกตัญญู ขวนขวายเลี้ยงชีพของตน พยายามทำตนไม่ให้เป็นภาระของสังคม ช่วยกันดูแลสังคมจนสังคมยอมรับนับถือเขาว่าเขาเป็นคนดีคนหนึ่ง เขาเกิดมามีดี เกิดมาด้วยความทุกข์ความยาก เกิดมาด้วยความซัดสน แต่เขาจะไปสว่าง ไปถึงที่สังคมยกย่องสรรเสริญไป

เวลาคนเกิดมาสว่างนะ เกิดมาทุกอย่างเพียบพร้อมไปหมดเลย แต่พ่อแม่เลี้ยงมาจนอ่อนแอ สังคมในปัจจุบันนี้ “พ่อแม่รังแกเรา พ่อแม่รังแกเรา” พ่อแม่รังแกเราเพราะอะไร เพราะพ่อแม่ไม่อบรมสั่งสอน พ่อแม่ไม่ทำตนเป็นตัวอย่าง

นี่ไง เวลาพระกรรมฐาน พระกรรมฐาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำตัวเป็นตัวอย่าง นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนันตสีหไสยาสน์ไม่เคยนอนราบเลย นี่เป็นตัวอย่างๆ คนที่ทำเป็นตัวอย่างได้ ชีวิตที่เป็นแบบอย่าง ชีวิตที่เป็นแบบอย่าง นี่ตัวอย่างดีกว่าร้อยคำสั่ง นี่สั่งสอนเขาสั่งสอนโดยความเป็นจริง แล้วยังทำตนให้เห็นด้วย เห็นใหม่ ปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนี้ เห็นใหม่ ปฏิบัติแล้วไม่เคยหวั่นไหวกับสิ่งใดทั้งสิ้น

เวลาธรรมะมันเกิดขึ้นมา ธรรมในหัวใจ ธรรมที่เลอค่า ธรรมที่เหนือวิญญูะ เหนือวิญญูะ แล้วเอ็งไปจมอยู่กับวิญญูะทำไม เหนือวิญญูะแล้วเอ็งไปยอมจำนนกับวิญญูะทำไม ถ้าเอ็งเหนือวิญญูะ เอ็งต้องเหนือวิญญูะสิ ถ้าเหนือวิญญูะขึ้นมา เหนือเพราะอะไร เหนือเพราะว่าการฝึกหัด มันต้องฝึกหัด

คนเราเกิดมามีกิเลสทั้งหมด คนไม่มีวิชา ไม่มีกิเลสจะเกิดได้อย่างไร คนเกิดมา ด้วยวิชาด้วยความไม่รู้ทั้งสิ้น แต่เวลาเกิดมาแล้ว เกิดมาด้วยการสร้างสมบุญญาธิการมา ดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ได้คิดนะ ได้คิดเลยนะ มันต้องมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แต่ใครสอน ไม่มีใครสอนไง

แต่เวลาวัฒนธรรมของเราไปวัดไปงานศพเวียนสามรอบ เวียนสามรอบนั้นนะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันต้องเวียนวายตายเกิดในวิญญูะอย่างนี้ เวลาล้างหน้าศพต่างๆ นั้นมันเป็นคำสอนทั้งนั้น กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศน์สอนพระมารดาจนเป็นพระโสดาบันจนสิ้นกิเลสไป

นี่ก็เหมือนกัน ไปวัดไปวาสวดทุกวัน ทำทุกวัน เพราะอะไร เพราะประเพณีไง พิธีกรรมไง พิธีกรรมเหมือนมาวัดนี้ไง ไ้โฮ! ต้องถวายทาน ต้องทำอะไรให้พิธีกรรมมันยืดยาวไป ความยืดยาวไปมันก็เป็นพิธีกรรม พอเสร็จพิธีกรรมก็จบไป เสร็จพิธีกรรมก็กลับบ้าน

นี่ก็เหมือนกัน กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา คนตายทำบุญมาหรือทำบาปมา คนตายทำดีมาหรือทำชั่วมา นี่ไง เวลาทำชั่วนะ เหตุปัจจัย เป็นธาตุเป็นขันธ์ มนุษย์ประกอบไปด้วย ธาตุ อารมณฺ์ ความรู้สึก จิต นี่สวดทุกวันๆ

ข้าวต้มอร่อยไหม มันไม่ได้ฟังธรรมเลย มันไม่ได้สะกิดใจเลย ไม่ได้ไปเห็นคนตายว่าฉันก็ต้องตายเหมือนกัน ไม่ได้ไปเห็นคนตาย คนตายตายแล้ว แล้วเราก็ต้องตายตามไป ไม่ได้คิดเลย

นี่ไง ประเพณีไง ประเพณีเป็นสิ่งที่ดีงาม ดีงามสำหรับฝึกหัดผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่ ผู้ที่ไม่เข้าใจก็ฝึกหัดเพื่อความหุตาสว่าง เพื่อความเข้าใจในหลักพระพุทธศาสนา

นี่ไง การศึกษาๆ ศึกษามาเพื่อประพฤติปฏิบัติ เราศึกษามาๆ พอศึกษามาจบแล้ว ฉันเป็นชาวพุทธ ฉันมีความรู้...ความรู้ไว้ทำไมละ

หลงตาทำนพุดนะ ความรู้ ปัญญาของคนหุงต้มหุงแกงกินไม่ได้

ความรู้กินไม่ได้ ความรู้นี้ ถ้าความรู้เป็นอกุศล ความรู้ยิ่งทำให้เสียหาย แต่ถ้าความรู้พยายามปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงในใจ ปัญญาอันนั้นมันสามารถแยกแยะ

นี่ไง คนจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร เวลาประพฤติปฏิบัติมันจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยปัญญา ปัญญาปัญญานี้ปัญญาญาณนะ ไม่ใช่ปัญญาที่กิเลสหลอกใช้

ปัญญาที่ว่าฉันมีความรู้มาก พอความรู้มากก็ตั้งวงแล้ว เถียงกันเรื่องธรรมะ มึงเถียงกัน ไปเถอะปากเปียกปากแฉะน้ำลายแตกฟองเลย แต่ไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย ได้แต่แพ้ชนะ แล้วแพ้ชนะก็สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้นเลย แล้วก็มาตั้งวงเถียงกันรอบต่อไป เถียงกันอยู่อย่างนั้นนะ แต่ไม่ได้เถียงกันเรื่องกิเลสในหัวใจของตนเลย

แล้วเวลาเถียงเรื่องกิเลสในหัวใจของตน “โอ้ย! เห็นกายๆ”

เห็นกาย โรงพยาบาล อาจารย์ใหญ่สอนให้คนเป็นหมอ แล้วกายสอนให้เ็งเป็นอะไร สอนให้เ็งหัวปักหัวปำกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเ็งใช้ไหม

เวลาการเห็นกาย เห็นกายมันเห็นเป็นไตรลักษณ์เห็นไปแล้ว นี่กายเขา กายเรา มันเห็น แล้วจิตใจมันเบาบาง ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ยึดติดกับอะไรทั้งสิ้น ความไม่ยึดมั่นถือมั่น แต่มันมีคุณธรรม มันมีสติปัญญาเป็นหลัก

ไม่ใช่ไม่ยึดมั่นถือมั่นแล้วก็ไม่มีอะไรเลย ไม่ยึดมั่นถือมั่นแล้วก็ทิ้งไปหมดเลย ไม่ยึดมั่นถือมั่นไม่มีอะไรเลย ไม่ยึดมั่นถือมั่น

อย่าแผลอนนะ เวลาคนที่ปฏิบัติเราฟังแล้วมันเศร้าใจ เยอะมาก เมื่อก่อนเป็นคนขี้โกรธ เมื่อก่อนเป็นนักเล่นการพนัน เมื่อก่อนเป็นคนเมาเหล้า เดียวนี้ไม่เมาเลย

สสส.มันดีกว่า สสส.มันบอกให้เลิกเหล้า สสส.มันตั้งงบประมาณด้วยนะ มันทำโฆษณาด้วย นี่ไง เลิกเหล้าก็คือเลิกเหล้า เลิกเหล้าแล้วมันได้อะไรต่อไปละ ไม่โกรธ ไม่โกรธเอ็งก็เป็นคนอยู่เหมือนเดิมไง แล้วอะไรต่อไปละ

นี่ไง ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันสิ่งที่เอ็งมองไม่เห็น มันอยู่ในภวาสวะ อยู่ในจิต สิ่งใดที่มีสติปัญญาขึ้นมา เรามีสติปัญญาเท่าทันธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เท่าทันนะ

ศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามานั้นคือทรงจำธรรมวินัย แล้วก็ธรรมะอันนั้นมันก็เหมือนยา เราเจ็บไข้ได้ป่วยกินยามันก็จะหาย แต่เชื้อโรคในหัวใจมันไม่หาย เพราะเชื้อโรคในหัวใจนี้มันต้องใช้ธรรมโอสถ ธรรมโอสถคือศีล สมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นมาจากในหัวใจ

เมื่อก่อนเป็นคนขี้โกรธมากเลย เดียวนี้ไม่โกรธแล้ว ไม่โกรธแล้วเลยนะ ไม่โกรธทั้งสิ้นเลย

ไม่โกรธเอ็งก็ตาย แล้วตายเปล่าๆ ด้วย ตายไม่ได้มีสมบัติติดมือไปด้วย แต่ถ้าเอ็งทำสมาธิขึ้นมา จิตสงบแล้วเอ็งเห็นกิเลสของเอ็ง นี่ไง มันไปเห็นต้นเหตุไง

ทุกคนมีกิเลสต้นเหตุความทะยานอยาก ต้นเหตุความทะยานอยากนี้มันเป็นต้นเหตุ เพราะธรรมชาติของการเกิดและการดับ ธรรมชาติของการเกิดและการดับ เพราะทุกคนต้องมีความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดนี้ เห็นไหม

เวลาพวกเรา พวกเราที่มีกิเลสต้นเหตุความทะยานอยากเขาเรียกขันธ์มาร รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเป็นมาร เป็นมารเพราะกิเลสมันใช้ เป็นขันธ์มาร มันเป็นมารนะ มันกดมันบีบคั้นหัวใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอัสวักขยญาณทำลายพญามารทั้งสิ้น ขันธ์ของท่าน ความคิดของท่านไม่มีกิเลส ไม่มีมาร ถ้าไม่มีกิเลส ไม่มีมารนะ แต่ก็ต้องบริหารจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ฉะนั้น พระอรหันต์มีสองประเภท ประเภทหนึ่งคือสุอุปาทิเสสนิพพาน ละคือเศษส่วน คือเศษความคิด ความคิดที่มันเป็นสังขจะแต่ไม่มีกิเลสกับร่างกายนี้ แล้วเวลาถ้าถึงเวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉันอาหารของนายจุนทะถึงซึ่งชั้นนิพพาน

เวลาฉันอาหารของนางสุชาดาถึงซึ่งกิเลสนิพพาน ฉันอาหารของนางสุชาดาแล้วคืนนั้น นั่งพิจารณา บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ ทำลายอวิชชาฆ่ามาร ทั้งหมด ฆ่าครอบครัวมารในหัวใจทั้งหมด ท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์แต่ยังดำรงชีพอยู่ นี่การดำรงชีพอยู่คือพระอรหันต์ที่ยังดำรงชีพ มีชีวิตอยู่ ชั้นนี้เป็นชั้นที่สะอาดบริสุทธิ์ ความคิดที่ บวก ความคิดที่สังคม ความคิดเพื่อโลกเพื่อจะรื้อสัตว์ชนสัตว์

ฉันอาหารของนายจุนทะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการบอกพระ อานนทไว้ “อานนท เรอบอกเขานะ” พิจารณานะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้พูดไว้ นายจุนทะจะเป็นแพะรับบาป นายจุนทะจะโดนสังคมตตินินทาเลย เพราะฉันอาหารของนายจุนทะแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน แสดงว่าอาหารของนายจุนทะนี้เป็นโทษทำให้พระพุทธานิพพาน นายจุนทะจะเป็นจำเลยสังคม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาบอกพระอานนทไว้ กันไว้เลย

“อานนท ทานในพระพุทธศาสนานี้ที่ยิ่งใหญ่มีอยู่สองคราว คราวหนึ่งเราฉันอาหารของนางสุชาดาแล้วเราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน” กิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของท่านได้ชำระล้างไปโดยมรรคญาณ

“อีกคราวหนึ่งเราฉันอาหารของนายจุนทะแล้วเราถึงซึ่งชั้นนิพพาน”

ชั้นนี้ ความคิดใด ที่เกิดดับๆ อยู่นี้ ถึงซึ่งชั้นนิพพาน นี่ชั้นที่แบกรับภาระกันมาอยู่นี้ แล้วมันสะอาดบริสุทธิ์ พระอรหันต์ ความคิด ความคิดที่เป็นประโยชน์เป็นสังคม ไม่มีกิเลส ต้นหาความทะยานอยากมาบีบคั้นใจ สิ่งที่ไม่มีความกิเลสต้นหาความทะยานอยากมาบีบคั้น สิ่งที่เป็นชั้นนี้ ชั้นที่เป็นภาระ ไม่ใช่ชั้นมาร

ไ้เราความคิดนี้เจ็บช้ำน้ำใจ บีบคั้นน้ำใจ เครียดจนจะเป็นจะตาย นี่ชั้นมาร ชั้นนี้เป็นมาร ความคิดเป็นมาร ความคิดที่เกิดดับๆ มันมีมาร มีเชื้อโรค มันถึงบีบบี้ไฟทำร้ายเรา

ความคิดของพระอรหันต์ ความคิดเกิดดับๆ นี้แหละ ไม่มีอะไรเลย เป็นแค้กิริยา หลวงตาท่านบอกเป็นแค้กิริยา เป็นแค่พลังงานที่ไม่มีมารควบคุม

นี่ไง ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นความจริงอย่างนั้น ถ้าความจริงอย่างนั้นเราต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เรา รู้จริง เห็นจริงขึ้นมาในความเป็นจริงของเราขึ้นมา แล้วพอเห็นจริงขึ้นมาแล้ว เห็นใหม่ มันเป็นผลของวิญญูะ การเกิดและการตายที่มาประสบพบกันมา มีเวรมีกรรมต่อกัน มีการบีบบีบี่ไฟ มีการเชิดชูกัน มันมีที่มา มันมีที่มา มันมีที่มา เวลาผลของวิญญูะมันมีที่มา เพราะเราได้สร้างสมมา ในชาตินี้เราเป็นเพื่อนกัน เราเป็นสังคมด้วยกัน แล้วเวลาตาย เกิดคนเดียว ตายคนเดียว

เกิดมาก็เกิดมาคนเดียว แต่เพราะมีสายสัมพันธ์กันมา มีสายบุญสายกรรมถึงได้มาเกิด เป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกเป็นหลานกัน เกิดมาเป็นเพื่อนเป็นฝูงกัน แล้วเกิดมาเป็นเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนที่เจ็บช้ำน้ำใจ มันมีของมันทั้งนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า ให้แม่เมตตา เมตตาธรรมคำจุนโลก

นี่ไง มันเป็นเรื่องของสัตว์โลก มันไม่ใช่ในชาตินี้ มันไม่ใช่มาเจอกันตอนนี้แล้วมาไฟต์กันตอนนี้หรอก ถ้ามันไม่มีเวรมีกรรมต่อกันมา ไม่มาเจอกันหรอก แล้วถ้ามาเจอกันแล้วนะ ผลของวิญญูะ มาเจอกันแล้วก็แยกกันไป แต่แยกกันไปด้วยน้ำใจของเรา

คนที่ทำดีกับเรา เราขอบคุณ คนที่ทำร้ายต่อเราก็ เออ! ให้ภัยต่อกัน แล้วก็อย่ามาเจอกันอีกนะ ไปซะ มันต้องมี ถ้ามันไม่มีเวรมีกรรมมันไม่มาเจอกันหรอก

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ภัย เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร จำไว้นะ เราไม่จองเวรจองกรรมใคร เราไม่ตามไปทำร้ายใคร เราไม่ผูกเวรผูกกรรมใคร แต่เขาสร้างของเขา เขาทำของเขาเป็นเวรกรรมของเขา เราต้องให้ภัย

แต่แพ้เป็นพระนะ แพ้เป็นพระต้องแพ้เป็นผู้ที่ฉลาด เราให้ภัยต่อเขา ต้องป้องกันตัวเอง ต้องดูแลรักษาของเราเอง ไม่ใช่ให้ภัยเขาแล้วก็ก้มหน้าให้เขาตบหน้า ไม่ใช่

ให้อภัยเขาแล้วป้องกันตัวเอง แล้วก็หลบหลีกไป ไม่ให้หัวใจเราชุ่มมัว ไม่ให้หัวใจของเรา
ผูกเจ็บ ไม่ให้หัวใจเราไปมีเรื่องกับเขา เขาจะทำอะไรเป็นเรื่องของเขา เรายังรักษาหัวใจของเรา
ตามธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แพ้เป็นพระ

เราเป็นพระ ชนะเป็นมาร ผู้ที่เกี่ยวชนะคะคานเขา ทำลายเขา นั่นคือพญามาร มารมัน
เที่ยวรุกรานคนอื่น แต่เราไม่ใช่มาร แล้วเราก็ไม่ใช่ข้อป้อ เราเป็นพระต้องมีสติปัญญา

คนถามเยอะมาก “เขาเป็นหนี้ หนี้ต้องทวงเขาไหม”

ทวง เขาเป็นหนี้ต้องทวง เราทวงเขาเป็นสิทธิของเรา แต่ถ้าเขาสุจริต เวรกรรมเก่า ถ้า
ไม่ได้ ไม่ได้ก็แบบว่าทำใจของเรา แต่ต้องตามถึงที่สุด เพราะมันสิทธิของเรา มันของของเรา ต้อง
แพ้เป็นพระ แพ้แบบมีสติปัญญา ไม่ใช่แพ้แบบไม่มีเหตุไม่มีผล

เราแพ้ เราแพ้เขาด้วยวัตถุประสงค์ภายนอก แต่เราชนะ เราชนะกิเลสต้นหาความทะยานอยาก
เราชนะไอ้คนยุแหย่ในใจของเรา เราชนะไอ้พวกกระพือในใจมันจะยุแหย่ให้เราทำกรรมชั่ว ให้
เรารุกล้ำ ให้เราทำความผิด ให้เราเป็นทาสมันอีกไง เราชนะ ชนะกิเลสในใจของเรา เอวัง